

слънце. И тъй Акамантъ са чудяше и блаженъето на измамливото божество, което му омайваше очигъ, даваше му да осъти единъ ужасъ, какъвто до тогасъ той не познаваше. Наклоненъ бѣше доро да повѣрва че той не бодърствува, но че сънува.

Между туй Нептунъ заповѣда на Источния Вѣтъръ да духа силно за да хвърли кораба къмъ бреговетъ на Есперія (а). Вѣтърътъ послуша, и духнж толкози силно щото корабътъ стигнж подиръ малко брѣговетъ които Нептунъ бѣ опредѣлилъ.

Вече Зората възвѣставаше деня; вече звѣздытъ, които са боіжтъ Слънцето, и му завиждатъ, отивахж да скрийжтъ въ Океана мрачката си свѣтлина, когато кормчийтъ извика: „Найподиръ, не са сумнявамъ вече; ный приближихмы острова Итака! Телѣмахѣ, радвайте са; еще единъ часъ и вый ще видите Пенелопа и може бы да намѣрите Одиссея стжшилъ на престола си!“

На тѣзи думы, Телѣмахъ, който са бѣ предалъ на спокойния сънь, са пробужда, става на крака, олава съ ржка кормилото, пригжрта кормчія, и съ очи еще полуотворены разгледва втречено ближния брѣгъ. Той постенва, като не распознава никакъ брѣговетъ на отечеството си. „Увы! дѣ смы ный? рече той: туй не е любезната ми Итака! Измамены сте, Акаманте; малко ви сж познаты тѣзи брѣгове, отдалечены отъ вашето отечество.“ „Не! не! отговори Акамантъ, азъ немогж да са измамиж като гледамъ брѣговетъ на този островъ. Колко пжти азъ съмъ влѣзвалъ въ вашето пристанище! Знаиж доро и наймалкытъ му канары; брѣговетъ на Тиръ не сж подобрѣ запечатаны въ паметъта ми. Виждте тѣзи гора която са изсача отъ другытъ; виждте тѣзи канара която са издига като кула; не чувате ли волнытъ, които са трошжтъ о онѣзи канары, които плашжтъ като че ще паднжтъ въ морето? Не виждате ли храма на Минерва, който са подига доро до небесата? Ето крѣпостъта и дома на баца ти Одиссея!“

„Измамены сте, о Акаманте, отговори Телѣмахъ;

(а) Дѣйствително Источныйтъ Вѣтъръ тамъ трѣбаше да закара кораба.